

„Dà, pripovedujejo, da se fantje ponoči pod tvojim oknom pretepajo. Nekoga so menda napol mrtvega odnesli od tam. O, pa še veliko grših stvari vedo povedati, takih, da bi te bilo močno sram, če bi jih slišala. Janez, vidiš, se kar smeje, pravijo, da se večkrat še pohvali s teboj.“

Ančka je tiho jokala. Jezična Kopička bi jo bila rada tolažila, ali je ni poslušala. Obdarila je revno ženo in je ostala sama s svojo jezo in žalostjo.

(Konec sledi.)

ALOJZ GRADNIK:

NA GORIŠKEM POKOPALIŠČU.

Med razbitimi grobovi grob razbit.
Strelski jarki. Gosta trava. Rož nikjer.
„Jaz sem tu, Marija, odpri črno dver;
jaz sem prišel s tvojim srcem govorit.

Komaj sem te našel. O kakó je bilo,
ko divjal nad tabo je ta strašni ples,
ko so še sosede tvoje vstale? Res
so vstale: blizu tebe je še belo krilo.“

„Divje lep je ples bil. Fantje rože rdeče,
ki na belih prsih so se jim bleščále,
so plesavkam dali, one pa se vdale
fantom so in grizle, grizle jih rjoveče.

Ali jaz se nisem premečila z mesta
in sem tvoje nageljne tiščala v roki,
nate mislila sem v žalosti globoki.
O, kakó bi mogla biti ti nezvesta.“

